

Guilty pleasure

In de tijd dat ik nog studeerde gingen we vanuit Damsterboord met Palmпасen altijd naar een klooster. Ik heb daar goede herinneringen aan. Opgaan in het kloosterritme, boeiende interviews met kloosterlingen, mooie gesprekken onder elkaar. Het is een bron waar ik nog steeds uit put.

Kloosterervaring kan ook helpen om deze corona-tijd door te komen. Begrijp me niet verkeerd, ik hoop ook dat het gauw voorbij is. Het gewone leven is een gemis, en ik prijs me gelukkig dat ik gezond ben en via internet verbonden ben met familie, vrienden en collega's. Maar zelfisolatie en sociale onthouding bieden ook kansen. Een lege agenda en rust in huis geven ruimte voor verstillung, concentratie en dagdromen. Soms betrap ik mezelf erop dat ik het prettig vind.

Niet dat het altijd makkelijk is, die stilte. Misschien kunnen we iets leren van kloosterlingen. Zij hebben ervaring met een evenwichtige dagindeling met vaste momenten om te bidden en te werken. Wil Derkse schreef jaren geleden al een aardig boekje over zijn kloosterervaring en wat hij uit het klooster probeert toe te passen in zijn dagelijks leven. Het protestantse dienstboek biedt hulpmiddelen voor het experimenteren met een eigen getijdengebed. Op internet is ook het rooms-katholieke getijdengebed eenvoudig toegankelijk.

Een eerlijke kloosterling of kluizenaar geeft toe dat het teruggetrokken leven echt niet altijd leuk is. Er zijn momenten dat de stilte beklemmend voelt. Ritme en rituelen ontkennen dat niet, maar helpen soms om die momenten weer achter je te laten, en plaats te maken voor nieuwe gedachten. En zelfs voor kleine geluuksmomenten.

Fabian